

Miron Białoszewski (1922-1983)

Miron Białoszewski urodził się 30 czerwca 1922 roku, zmarł 17 czerwca 1983 roku. Poeta, prozaik, dramatopisarz i aktor teatralny.

Białoszewski przez całe życie był związany z Warszawą. Tu się urodził, tu mieszkał i zmarł. W chwili wybuchu II wojny światowej chodził do III klasy gimnazjum. Maturę zdał na tajnych kompletach i zaczął studia na tajnym Uniwersytecie Warszawskim, na polonistyce. W czasie okupacji, w latach 1942-1944, wraz ze Stanisławem Swen Czachorowskim prowadził konspiracyjny Teatr Swena. Po Powstaniu Warszawskim, razem z ojcem trafił do obozu tymczasowego w Lamsdorf. Skierowano ich na budowę gazowni w Opolu. Uciekli stamtąd do Częstochowy. Do Warszawy wrócili w lutym 1945 roku. Po wojnie krótko mieszkał w Garwolinie, w którym zamieszkała jego matka.

Białoszewski, zanim został dziennikarzem, pracował na Poczcie Głównej. Potem były redakcje, m.in. *Kuriera Codziennego*, *Wieczoru Warszawy* i *Świata Młodych*. Przede wszystkim jednak był literatem, związanym z tzw. pokoleniem Współczesności. W 1955 roku, razem z Lechem Emfazym Stefańskim, założył tzw. „Teatr na Tarczyńskiej”, w którym grał i wystawiał własne sztuki. W tym samym roku debiutował w krakowskim *Życiu Literackim*, wraz z m.in. Zbigniewem Herbertem, a pierwszy tom jego wierszy, *Obroty rzeczy*, ukazał się rok później. Potem były kolejne. Zyskał popularność, co pomogło mu otrzymać przydział na mieszkanie przy pl. Dąbrowskiego 7. Zamieszkał w nim z życiowym partnerem, malarzem Leszkiem Solińskim. Ich homoseksualny związek był powodem wyrzucenia Białoszewskiego w 1953 z redakcji *Świata Młodych* za naruszenie obyczajów. Pod tym adresem istniał też jego, kolejny już, „Teatr Osobny”.

W latach 70. ubiegłego wieku zyskał sławę jako prozaik. *Pamiętnik z powstania warszawskiego*, *Donosy rzeczywistości*, *Szумы, zlepy, ciągi* przyjmowano co najmniej z zainteresowaniem. W 1975 roku skierowano go do sanatorium w Konstancinie na renowację. Był po zawale. Oczywiście, podczas choroby wciąż pisał. Tak powstał *Zawał*, książka wydana w 1977 roku. *Konstancin* pierwotnie był jej częścią. Jednak na etapie prac redakcyjnych Białoszewski zmienił koncepcję i potraktował *Konstancin* jako odrębną całość, odkładając wydanie na później. W efekcie ukazał się on już po jego śmierci, w 1991 roku. Jest to dziennik Mirona Białoszewskiego z pobytu w sanatorium w tym podwarszawskim uzdrowisku w lutym i marcu 1975 r.

W 1976 roku po raz ostatni przeprowadził się – na ul. Lizbońską 2 m 62 na prawym brzegu Wisły. Tam powrócił do poezji, wydał też wówczas nowe tomy wierszy. Zmarł 17 czerwca 1983 roku, po kolejnym zawale serca. Został pochowany na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie.

Twórczość

Poezja: *Obroty rzeczy* (1956), *Rachunek zachciankowy* (1959), *Mylne wzruszenia* (1961), *Było i było* (1965), *Wiersze* (1976), *Poezje wybrane* (1976), *Miron Białoszewski* (1977), *Odczepić się* (1978), *Wiersze wybrane i dobrane* (1980), *Trzydzieści lat wierszy* (1982), *Oho* (1985).

Dramaty: *Teatr Osobny* (1973).

Wiersze i proza: *Rozkurz* (1980), *Stara proza. Nowe wiersze* (1984), *Obmapywanie Europy. Aaameryka. Ostatnie wiersze* (1988 – pośmiertnie).

Proza: *Pamiętnik z powstania warszawskiego* (1970), *Donosy rzeczywistości* (1973), *Szумы, zlepy, ciągi* (1976), *Zawał* (1977), *Przepowiadanie sobie* (1981), *Konstancin* (1991 – pośmiertnie), *Chamowo* (2009 – pośmiertnie).